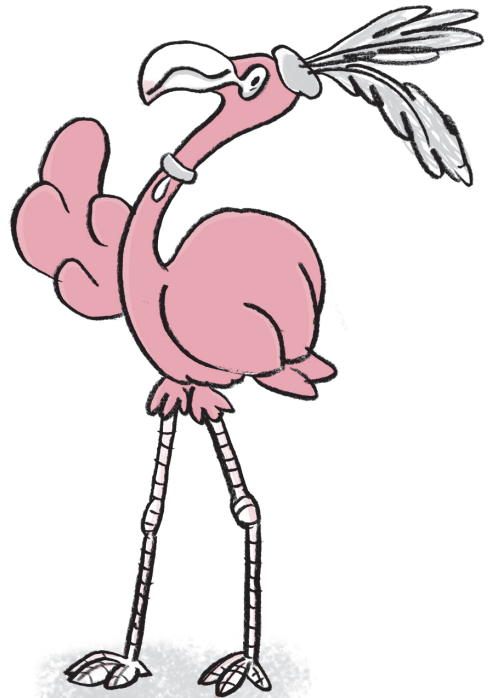

HOTEL FLAMINGO

HOTEL FLAMINGO

ALEX MILWAY

Vertaald door Jesse Goossens

Lemniscaat Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Jesse Goossens 2019

Omslag en illustraties: Alex Milway 2019

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2019

ISBN 978 90 477 1186 5

NUR 282

Copyright © Alex Milway 2019

Oorspronkelijke titel: *Hotel Flamingo*

Oorspronkelijke uitgever: Piccadilly Books, an imprint of Bonnier publishing

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Voor Arrietty

Het zonnigste hotel van de stad

Julia Dupont stapte uit de taxi en zag Hotel Flamingo voor het eerst.

‘Jeetjemina – wat een bouwval,’ zei ze.

Hotel Flamingo leek in niets op de foto die ze in haar hand hield. De muren waren vies en bladderden af, de ramen waren gebarsten en de draaideur zat moervast.

Een grote, oude beer duwde met moeite de kapotte deur open. Hij droeg een helderrood uniform en op zijn kop stond tussen zijn oren een klein rood petje.

‘Welkom in Hotel Flamingo,’ zei de beer, die zijn best deed om vrolijk te klinken, ‘het zonnigste hotel van de stad.’

‘Er is hier helemaal niks zonnigs aan,’ zei Julia. ‘Moet je zien! Hotel Flamingo valt van ellende uit elkaar.’

De beer keek verdrietig, alsof haar woorden hem hadden gekwetst.

‘Hoe heet je, meneer Beer?’ vroeg Julia.

‘T. Beer, juffrouw,’ zei hij brommend. ‘Ik ben de portier.’

‘Bedoel je dat dit hotel nog steeds open is?’ zei Julia.

‘Jazeker, juffrouw,’ antwoordde hij. ‘Al hebben we al drie jaar geen gasten meer gehad.’

Julia pakte haar koffer op en liep naar de deur.

‘Meneer Beer,’ zei ze, ‘ik ben de nieuwe eigenaar van Hotel Flamingo. Er gaat hier het een en ander veranderen.’

T. Beer sprong in de houding. ‘Bent u de nieuwe baas, juffrouw?’ Hij hield de kapotte deur met zijn sterke poot voor haar open. ‘Na u, juffrouw!’

Julia liep de hal van het hotel binnen. Toen ze om zich heen keek, zakte de moed haar in de schoenen. Vanbinnen zag het hotel er net zo slecht uit als vanbuiten. Spinnenwebben hingen van muur tot muur en het tapijt was bedekt met een dikke laag stof. En de geur? Julia kon hem niet precies thuisbrengen, maar de lucht deed haar denken aan schimmelende oude sokken met een vleugje citroen.

Ze zuchtte. 'We hebben echt heel wat werk te doen.'

Ze liep naar de receptie, die er ooit prachtig moest hebben uitgezien. Er hing een ringstaartmaki over de balie. Julia duwde hard tegen zijn schouder.

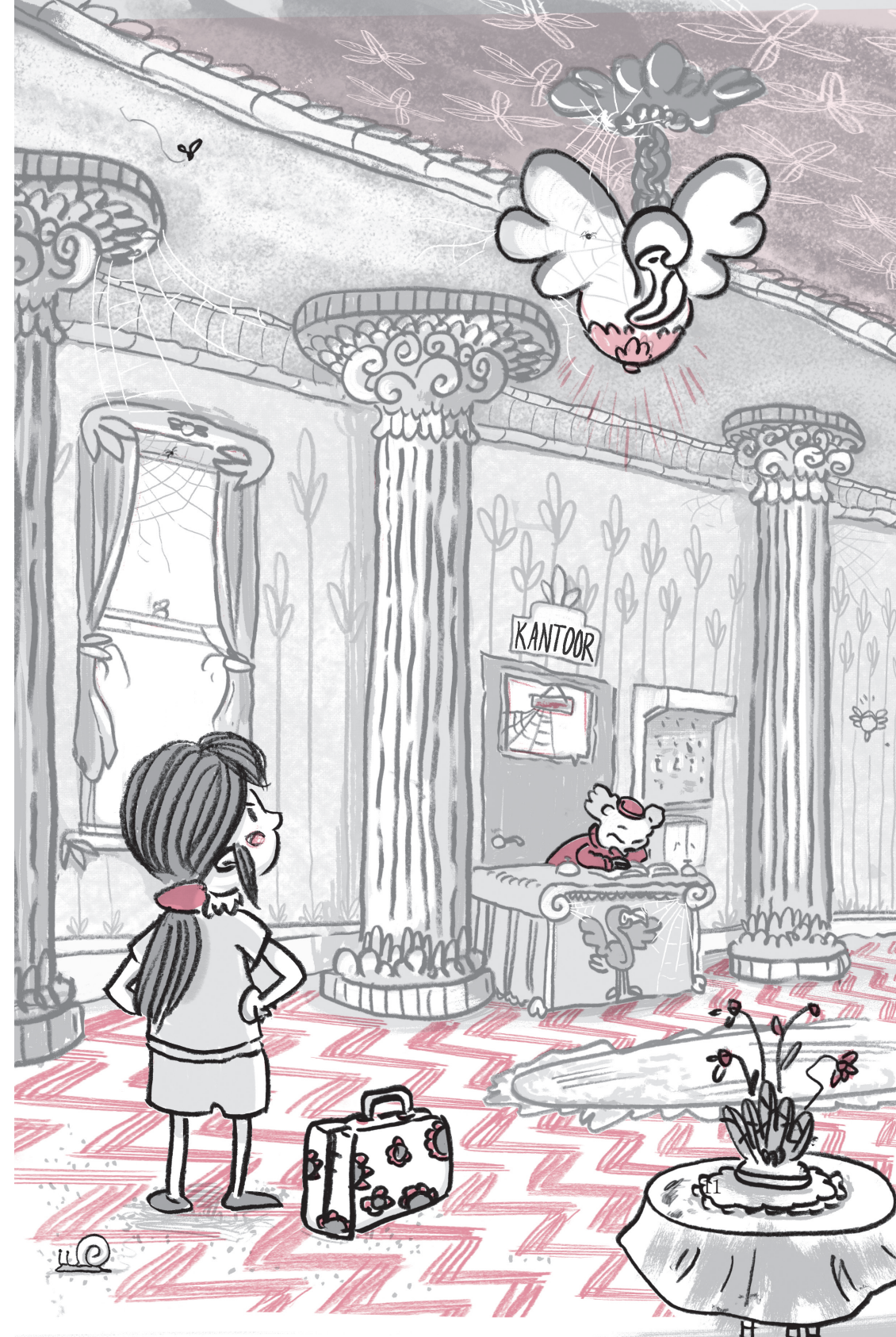
De maki sprong op, en sperde zijn grote ogen wijd open.

'Lekker aan het werk, meneer Makkie?' zei ze, toen ze zijn naambordje zag.

De maki geeuwde. 'Ik werk me te pletter,' zei hij, en wreef vermoeid in zijn ogen.

'Ik zie het,' zei Julia.

Het kostte nogal wat moeite om Makkie in beweging te krijgen, maar hij had een geweldig geheugen voor gasten en hun wensen – dat was immers de taak van een hotelconciërge.

‘Welke dag is het vandaag?’ vroeg Makkie.

‘Pardon?’ zei Julia.

Het was echt lang geleden dat Makkie tegen een hotelgast had gesproken.

‘Sorry,’ zei hij en hij veegde het stof van de balie. Hij opende een groot, in leer gebonden gastenboek en pakte een pen. ‘Wat voor een kamer wenst u, mevrouw? Een suite of...’

‘Een kamer?’ zei Julia. ‘Ik heb een kantoor nodig. Dit is mijn hotel! Ik ben de eigenaar.’

‘Uw hotel?’ vroeg hij. Hij ging meteen in de houding staan en trok zijn uniform recht.

‘Precies,’ zei Julia. ‘Mijn oudtante Mathilde heeft het me nagelaten in haar testament. Ik ben hier nu de baas.’

De ronde ogen van Makkie werden nog groter. ‘Het spijt me echt, juffrouw,’ zei hij, en hij wees naar een matglazen deur achter hem. ‘Het kantoor is daar, maar het is nogal een zootje...’

‘Volgens mij is het hier overal

nogal een zootje,’ zei Julia. ‘Waar is de rest van het personeel? Waar zijn de schoonmakers? De obers?’

‘Die zijn al lang geleden vertrokken,’ zei T. Beer, die door de hal ijsbeerde. ‘Alleen Makkie en ik zijn hier nog, juffrouw. Wij zijn als enigen overgebleven.’

Julia schudde afkeurend haar hoofd. ‘Er is wel meer nodig dan een beer en een maki om een hotel te draaien,’ zei ze.

‘Daar zijn we het helemaal mee eens, juffrouw,’ zei T. Beer. ‘Maar er is niet eens geld om onszelf te betalen, laat staan ander personeel. De kluis is leeg.’

‘Maar als jullie niet worden betaald, waarom zijn jullie dan nog steeds hier?’ vroeg ze.

‘Omdat dit ons thuis is,’ zei hij met een glimlach. ‘Dat is het altijd geweest en zal het altijd blijven. Hotel Flamingo zit in ons hart.’

Julia kon in ieder geval zien dat T. Beer en Makkie van het hotel hielden. Ze liep door de hal en inspecteerde het als een nieuwe kapitein haar schip.

‘Vanaf nu is het ook mijn thuis,’ zei Julia. ‘En als we er allemaal onze schouders onder zetten, zullen we eens zien wat we voor elkaar krijgen.’

De Grote Rondleiding

Het hotelkantoor was al jaren niet meer gebruikt. Aan de muren hingen portretten van de vorige directeurs en Julia zag zelfs een schilderij van haar oudtante Mathilde, die streng op haar neerkeek. Stapels papieren lagen overal in de kamer en reikten van de vloer tot het plafond.

‘Het moet hier ergens zijn, juffrouw. Ik weet het zeker,’ gromde T. Beer, die een stapel enveloppen opzijschoof en een bureau onthulde.

‘Dank je wel,’ zei Julia.

'Hier is ook een stoel,' zei T. Beer. Hij tilde een vieze bloempot op en toverde een wankle bruine stoel tevoorschijn.

'Wat is er met dit hotel gebeurd, meneer Beer?' vroeg Julia.

'Dat is een lange, treurige geschiedenis,' zei T. Beer, die het heerlijk vond om verhalen te vertellen. Er welden tranen op in zijn ogen.

'We waren het enige hotel in de stad, totdat meneer Malafide zijn megahotel, De Glitz, op de heuvel bouwde. Hij heeft al ons personeel en onze gasten ingepikt. De Glitz was zo schitterend, nieuw en bijzonder dat we er niet tegenop konden.'

Julia vond zowel De Glitz als meneer Malafide maar niks.

'Toch moet dit een bijzondere plek zijn geweest,' zei Julia.

'O, absoluut!' zei T. Beer. 'Hotel Flamingo was de vriendelijkste plek van de hele Beestenboulevard en bovendien waren hier alle soorten dieren welkom, in tegenstelling tot bij De Glitz – tot en met wrattenzwijnen. Zelfs op de donkerste dagen scheen hierbinnen de zon.'

'Het zonnigste hotel van de stad,' zei Julia.

'Precies, juffrouw,' zei T. Beer.

'Dan worden we dat opnieuw,' verklaarde Julia. 'Wij zullen zijn wat De Glitz niet is: persoonlijk en gastvrij. We brengen de zon weer terug naar de Beestenboulevard.'

Julia ging staan. 'Ik wil een grote rondleiding,' zei ze. 'Laat me alles zien.'

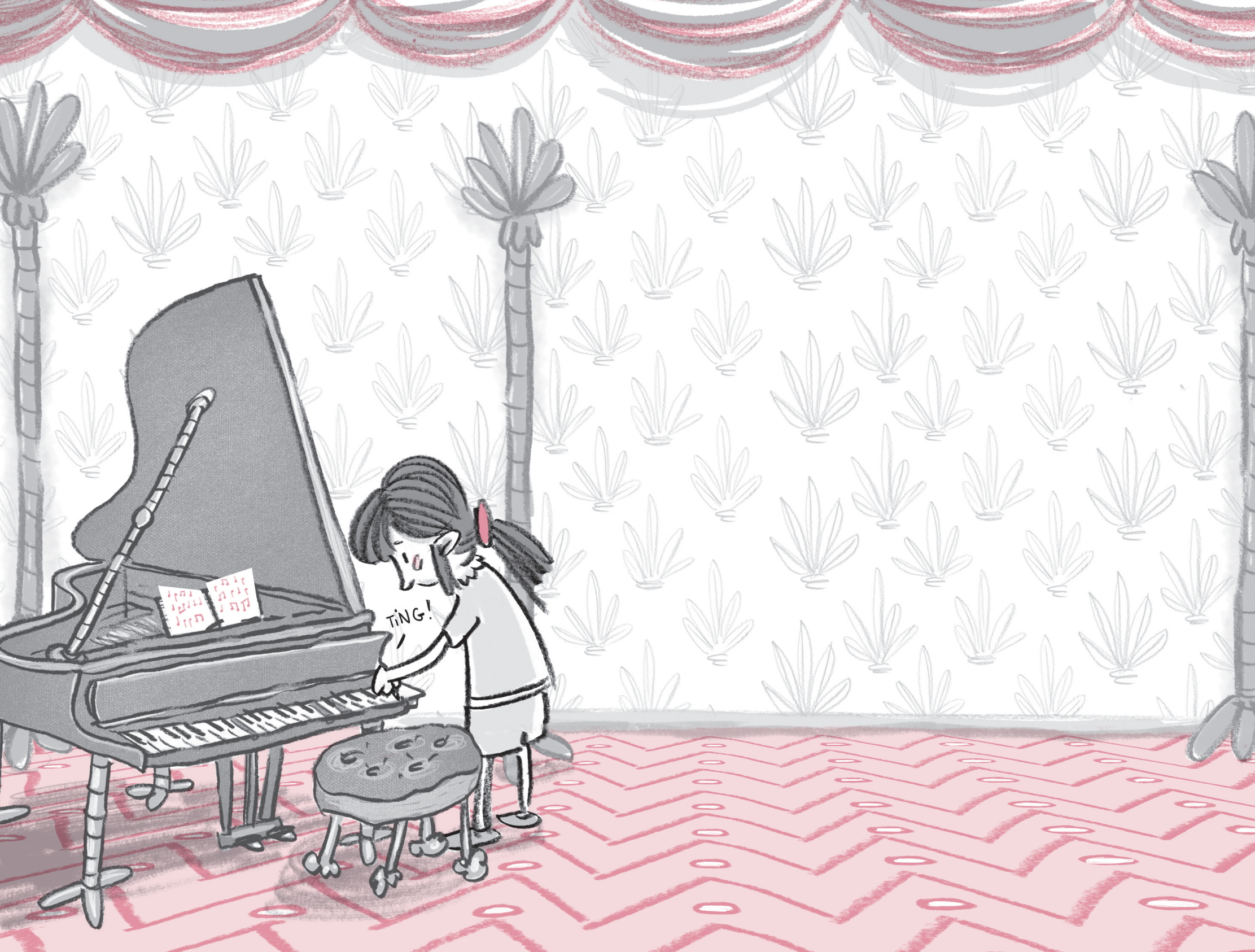
'Alles?' vroeg T. Beer.

'En niets minder dan dat!' zei Julia.

'Heel goed, juffrouw,' zei T. Beer.

De rondleiding begon in de hal op de begane grond. Daar was ook het restaurant dat vol stond met oude, krakkemikkige tafels, maar zonder stoelen. Daarnaast was de pianolounge, waar een zo bontgekleurd tapijt lag dat Julia er hoofdpijn van kreeg. De piano miste drie toetsen en was vals, maar in ieder geval wás er een piano, dacht Julia.

Door de lounge liepen ze naar buiten, naar het met onkruid overwoekerde tuinterras en het met marmer afgewerkte zwembad. Dat was leeg en lekte, vertelde T. Beer, hoewel de zeevogels er nog steeds graag in de plassen kwamen spelen na een regenbui.

Aan het eind van het terras lag de tennisbaan, die vol gaten zat, en waarvan het gescheurde net treurig in de wind heen en weer klapperde. Achter de tennisbaan begonnen de duinen.

‘Daarachter ligt de zee, juffrouw,’ zei T. Beer.

‘Door de plek waar het hotel aan de Beestenboulevard staat, hebben we aan twee kanten uitzicht op zee.’

‘Wat geweldig,’ zei Julia opgewonden. Iedereen verdient uitzicht op zee vanuit zijn slaapkamer, bedacht ze.

Hoe meer Julia over het hotel hoorde en hoe meer ze zag, hoe meer ze ervan overtuigd raakte dat dit een succes kon worden.

‘En hoe zijn de slaapkamers?’ vroeg ze hoopvol.

‘Er zijn er vijftig in totaal, verdeeld over vijf verdiepingen, juffrouw,’ zei T. Beer terwijl hij terug het hotel in wandelde. ‘In de hoek van de hal is een lift, als u die wilt nemen...’

‘Ik ga geloof ik liever met de trap,’ zei Julia terwijl ze achter hem aan liep. ‘De lift is waarschijnlijk kapot, net als de rest hier...’

‘Heel verstandig, juffrouw,’ zei T. Beer.

Het brede trappenhuis draaide omhoog naar de eerste verdieping en splitste zich halverwege in tweeën.

‘Op de derde verdieping is de sauna,’ zei T. Beer een beetje buiten adem. ‘En we hebben natuurlijk het Koninklijke Penthouse, helemaal boven. Maar verder zijn alle kamers zo’n beetje hetzelfde.’

Op de eerste verdieping liep T. Beer een donkere gang in. Hij drukte op het

lichtknopje en de lamp zoemde even voor hij ontplofte. De gang werd weer donker en T. Beer gromde verdrietig. Hij vond zijn sleutels, stampte naar de dichtstbijzijnde deur en opende die.

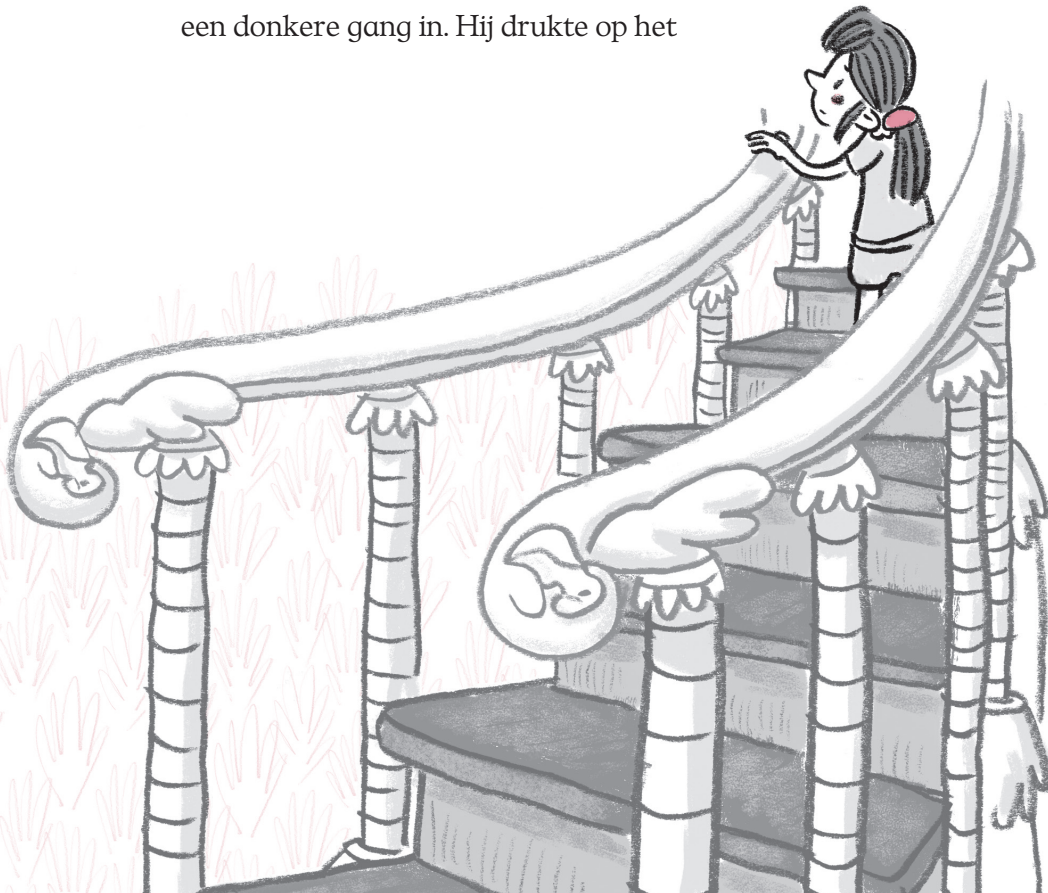
‘Na u, juffrouw,’ zei hij.

De gordijnen waren open en het daglicht viel naar binnen. De Beestenboulevard strekte zich voor haar uit. Julia keek haar ogen uit naar de heldergekleurde winkels, de drukke straten en de onmiskenbare pracht en praal van De Glitz op de heuvel. Haar hart sloeg even een slag over, want daar, in de verte, zag ze het brede witte zandstrand en de grandioos glinsterende zee.

De Beestenboulevard was een zeldzaam bijzondere plek. En dat was Hotel Flamingo ook, ondanks zijn vieze, aftandse aanblik. Julia wist het zeker: met een beetje werk kon het weer het beste – en zonnigste – hotel van de stad worden.

Ze werd helemaal enthousiast. ‘Meneer Beer!’ riep ze uit. ‘Het enige wat dit hotel nodig heeft is wat liefde en aandacht.’

‘Moeten we niet ook een beetje schoonmaken, juffrouw?’ vroeg T. Beer.

Julia paste haar woorden aan: 'Het enige wat dit hotel nodig heeft is wat liefde en heel veel geschoonmaak,' zei ze. 'En dat kunnen wij!'

'Dat kunnen we zeker, juffrouw!' zei T. Beer, en hij grijnsde breed.

